

mig at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed, er et Punkt, som jeg ikke finder omtalt nogetsteds, nemlig de Regler, som skulde følges ved Stemmegivningen i disse Afsløsningscommissioner. Var det f. Ex. Tilfældet i en Afsløsningscommission, der var sammensat efter Udkastet, at der viste sig 3 Meninger, at Formanden havde een Mening og hver af Parterne een, og Loven da nu ikke indeholder nogen Veiledning om, hvorledes dette Spørgsmaal skulde løses, vilde det altsaa være muligt, at man kunde være af den Mening, at Formanden ved sin ene Stemme kunde afgive den endelige Kjendelse; men dette maa jeg dog mene, at være meget lidet ønskeligt. Jeg vilde finde, at en absolut Pluralitet saavidt muligt burde i saadanne Tilfælde kræves; er der et ulige Antal af Medlemmer, burde der være absolut Fleertal, men er der et lige Antal, burde idetmindste fordres Halvdelen af Medlemmerne med Formanden i Spidsen til at afgjøre det endelige Udfald. Forsøger jeg samme Tanke med Hensyn til den overordnede Afsløsningscommission, og jeg vilde forudsætte, at en saadan overordnet Afsløsningscommission bestod af en regeringsvalgt Formand og 2 Medlemmer valgte af hver af Parterne, og jeg fremdeles vilde forudsætte, at under Behandlingen af en saadan Sag Formanden havde een Mening, to af Parterne valgte Medlemmer en anden og de to andre Medlemmer en tredje Mening, saa vil jeg spørge, hvad vilde nu blive Resultatet af Sagen, naar Formanden, hvis Stemme ellers giver Majoritet, er i Minoriteten, og de 4 Medlemmer staae ganske ved Siden af hverandre, uden at den Ene har noget Fortrin for den Anden i Commissionen. Det forekommer mig, at man vilde komme i en uopløselig Modsigelse, naar Loven ikke da gav Veiledning til, hvorledes denne Stemmeulighed skulde klares, og jeg finder da, at man ikke kan komme til noget andet Resultat end det, jeg nylig nævnte. Tænker man sig derimod, at den overordnede Afsløsningscommission blev sammensat efter Udkastet og kom til at bestaae af 6 Medlemmer, saa vilde vel Halvdelen med Formanden i Spidsen give Sagen det Udfald, den maatte faae. Denne Gjenstand var det, jeg vilde henstille til Overveielse af det ærede Udvalg.

Udsagaard: Det er kun ganske faa Ord jeg skal tillade mig at bemærke paa dette Standpunkt af Sagen. Jeg har allerede som Medlem af Landocommissionen yttret mig for en Afgjorelse af Sagen overeensstemmende med det fremlagte Udkast. Jeg hører vistnok til dem, som antage, at Regjeringen saalidt som muligt bør gribe ind i de contractsmæssige Forhold; men jeg anseer paa den anden Side denne Sag for at være af saadan Vigtighed, især under de nærværende Omstændigheder, da Hveriet baade i statsøkonomisk Henseende og med Hensyn til dets Bessaffenhed for begge Parter er saaledes, at det saasnart som muligt, maa vistes affkaffet, at jeg troer, at der er Anledning for Regjeringen til at anordne Foranstaltninger, som vel medføre Tvang, men dog ere saa billige og retfærdige som muligt. Man har vel sagt, at Hveriet vilde bortfalde af sig selv, isærdeleshed naar der kunde føies nogle indirecte Foranstaltninger dertil, men Facta have dog vist, at der staaer meget tilbage i denne Henseende endnu, uagtet Regjeringen har meddeelt flere Begunstigelser for at opnaae Afsløsningen af Hveriet. En æret Landstingsmand har formeent, at det Samme, som her ved Udkastet skulde opnaaes, omtrent vilde opnaaes ved at man for Fremtiden ved Indgaaelsen af Fastecontracter forbød Hveriet; men uden at tale om, at der vist paa denne Maade vilde medgaae temmelig lang Tid dertil, troer jeg, det vilde være meget mere bebyrdende navnlig for den ene Part, end en Afsløsning paa den Maade, som her er foreslaaet i Udkastet. Hvad de øvrige Bemærkninger angaaer, der ere gjorte, troer jeg at de mere henhøre til det Specielle, og jeg skal derfor for Diebløket ikke videre indlade mig derpaa.

Ordføreren: Da jeg maa antage, at den ærede 8de Landstingsmand for 2den Valgkreds (C. Neergaard) og den 5te Landstingsmand for 1ste Valgkreds (Orsted) ikke agte at stille Ændringsforslag, ifølge hvilke de skulde ville, at den her omhandlede Anordning ikke skulde udgaae, saa anseer jeg det udenfor min Pligt og Berettigelse som Ordfører, at inddegaae de almindelige Erindringer, som de have fremsat mod Usikkerheden af, at en saadan